

[Bernhard Baunsgaard]

relse over for samfundet. Det er så væsentligt, at vi forstår denne sammenhæng. Fortsætter vi med den kulturpolitik, taler vi om, at der skal gives lidt mere til børneteater, lidt flere enører til, at man kan anskaffe bøger på børnebibliotekerne, når vi ikke længere, ja, vi må forstå, at dermed lægger vi gennem vor kulturpolitik op til, at der skal ske konfrontation.

Hvor vil det ske? Ja, jeg nævnte Nørrebro, Vesterbro og bykerne i de gamle byer. Men det allerværste, som er sket, er jo i de store betonbyggerier, f.eks. Voldsmose ved Odense, Gjellerup ved Århus, planetbyerne omkring København og andre steder. Hvad har vi hidtil gjort dér? Jeg kan ikke se, at folketingset har gjort så forfærdelig meget andet end at diskutere, hvorvidt det er rimeligt – med udgang i Thistedsagen – om et lokalt bibliotek skal have lov til at forbyde en bog som Bent Hallers, der handler om netop disse problemer. Vi oplevede, at den forrige kulturminister ikke rigtig kunne tage stilling til det, og, som der blev skrevet i Aarhus Stiftstidende, »trådte vande med hovedet nedad«. Vi oplevede forleden dag, at vi ikke kunne få et klart tilsagn fra den nuværende kulturminister om at støtte en kommune som Ringe, der sagde, at det ikke kan være et offentligt biblioteks opgave at skjule bøger, der handler om samfundet i dag.

Vi lægger op til eksplosionerne, hvis vi ikke forstår det. Jeg vil gerne have lov til at citere lidt fra en behandling af dette, ikke mindst i disse betonslums:

»Hvad er det for et liv, vi siger at de unge skal føre? Ja, i samfundet som helhed vil børn og unge få og har en meget svær situation, de har få arbejdsopgaver, pligter, hvilket betyder, at de bare kan få lov at løbe hornene af sig, og denne situation er jo især karakteristisk i betonslummen, hvor selv det at tømme skraldespanden eller fejning af gård og trappeopgang er forsvundet. Skakten til containeren er lige uden for døren, det er lettere for forældrene selv at gøre det end at prøve at få børnene til at overtage det.«

Hvis man begynder at feje gård eller trappe, så tager man jo arbejdet fra andre. Det er også i blokområderne, betonområderne, at indvandrere, bådflugtninge eller andre former for flygtninge bliver indkvarteret. Hvad er resultatet? Ja, enten er det besættelse af disse tomme bygninger, fordi de ikke har

noget bedre at tage sig for, eller også kan vi se det i politiets statistik med småkriminalitet, hærværk, cykeltyveri, knallerTTYveri, butikstyveri. Man knuser lamper og flasker, man ødelægger beplantningen, man har ikke noget andet.

Kan det så hjælpe at gøre noget? Det har vi jo ganske klart set. Vi ved jo fra kriminalforsorgens undersøgelser, at bare der kommer én, der vil sige til de unge: gør sådan og sådan, så tager de med kyshånd imod det. Det, som vi har fået fra de sidste rapporter her, er jo, at børn lige fra 9–10 års alderen og op til de unge er utrolig taknemmelige, så snart de får anvisning på et eller andet, de kan gøre. Hvad skal vi så? Jeg sagde til at begynde med, at det forekom mig ikke at være noget, der fremkalder meget nyttigt, når vi drøfter, om der skal lidt mere til teater eller lidt flere børnebøger. Det kan alt sammen være meget godt, men vi burde havde drøftet: hvad er det, vi skal gøre for at få denne situation ændret? Det, der skal til, er da ikke, at vi stiller flere bøger på vores bibliotek. Det er først og fremmest det, at vi erkender de unges situation. De skal have lov til på eget initiativ at gøre et eller andet. Vi skal skaffe muligheder for, at de kan gøre et eller andet. Var det ikke rimeligt, om vi virkelig tog det alvorligt, at de unge gerne vil have et hus for sig selv? Vi kan godt synes, at de er urimelige, som overborgmesteren i København, der vil have, at de unge skal organisere sig på en bestemt måde, så han har nogen, han kan hænge op på det, når der sker noget, men vi må forstå, at det, de unge først og fremmest trænger til i dagens samfund, er, at de får lov til selv at gøre noget.

Dette burde vi havde drøftet i dag, og så bør vi naturligvis ikke tage det mindste hensyn til det indlæg, der kom fra hr. Poulsgaard om, at vi ikke har råd til det. Vi har simpelt hen ikke råd til at lade være at tage dette problem alvorligt. Vi må forstå, at hvis vi ikke skaber disse muligheder, så beder vi om, at der sker denne konfrontation. Jeg vil gerne være med til at støtte teatre og børnebiblioteker, og hvad man kan finde frem til, men så længe man ikke vil erkende, at det helt afgørende for at få de unge ind i et samfund, få skabt dem et rimeligt forhold til det samfund, er, at vi åbner op for deres eget initiativ, så bliver det lapperier. Jeg håber, at folketingset engang når til at drøfte lige netop